

Lisa mistede sin 18-årige datter:

Cille er altid med mig

Lisas yndlingsbillede af datteren Cecilie. – Hun ser så glad og også lidt kæk ud på det billede. Det var sådan, hun var, siger Lisa.

For fem år siden blev Lisa Næblerøds datter Cecilie dræbt. Lisas verden gik i sort, men langsomt fandt hun lyset igen. I dag har hun udgivet en bog om sorgen og savnet, og hun har igen fundet en mening med livet.

„Mit hjerte er ved at briste, når jeg tænker på, at jeg aldrig mere skal holde dig i mine arme...“

Sådan skrev aalborgensiske Lisa Næblerød, den dag hun havde set sit barn for sidste gang. Hun delte sine inderste tanker på mindet.dk, der er en hjemmeside for efterladte. Det var 9. marts 2006 – dagen hvor 18-årige Cecilie blev bisat.

Seks dage før sendte Lisa en glad pige af sted til fastelavnsmiddag på Hasseris Gymnasium, hvor Cecilie gik i 3.G. Datteren så frem til at feste efter netop at have frigjort sig fra et opslidende forhold.

Lisa var på vej til Vejle for at besøge en ven. Undervejs blev hun ringet op af Cecilie, der ville fortælle, at hun elskede hende.

Få timer senere var det en af Lisas venner, der ringede. Han sagde, at Cecilie var blevet myrdet!

Beskedene ville ikke trænge ind. Hele vejen hjem fra Vejle klamrede Lisa sig til håbet om, at Cecilie var i live, men på sygehuset mødte hun virkeligheden. Cecilie var død. Knivdræbt af sin ekskæreste, som samme aften tog sit eget liv.

En del af Lisa døde også den aften, hvor hun mistede sin datter.

– Jeg var helt hjælpeløs og husker ikke rigtig noget fra den første uge, fortæller Lisa, der dengang var midt i en skilsmisse. To måneder efter mordet flyttede hun med sine to andre børn til en lejlighed i Aalborg midtby.

Her bor hun i dag med sin nu 12-årige søn, Sebastian. Datteren Stephanie, 25, bor i København. På denne vinterdag skinner solen ind gennem vinduerne i det lyse baggårdshus, mens Lisa, 48, fortæller om sin vej videre.

Lisa har mediteret, siden hun var 20, og sidder altid i sofaen i sin stue, hvor hun også mærker energien fra Cecilie.

– Efter halvandet år tror folk, at man bliver, som man plejer, men jeg er for altid forandret. Når jeg går i seng efter en god dag, kan jeg tænke på Cille, og så begynder jeg at græde.

Sårbarheden er Lisas følgesvend, men den spinkle kvinde udstråler også styrke. Hun har overlevet ubærlig sorg og en vrede så overvældende, at det måtte ud.

– Jeg har løbet rundt nede ved fjorden. Råbt, hulket og skreget ud over vandet, til jeg ikke kunne mere. Når vreden fortog sig, var jeg mest af alt afmægtig.

Tro, håb og kærlighed

Magtesløsheden over at miste Cecilie har sendt Lisa ned i de dybeste sorte huller, men trang til hævn har hun aldrig følt.

– Et liv fyldt med had ville ødelægge mit eget liv og livet for de mennesker, der er omkring mig. Sådan vil jeg ikke have det.

Lisa insisterer på et godt liv, men det har taget lang tid for hende at erkende, at hun lige efter mordet på Cecilie ikke var i stand til at være mor for sine to levende børn.

– Sebastian var så bange for at miste mig. Han holdt sig tæt op ad mig, og selv om jeg ikke kunne ret meget, så var han omkring mig. Stephanie flyttede hurtigt hjemmefra. Hun ville

– Jeg har råbt og skreget så meget ud over fjorden. Vreden kom ud dér, fortæller Lisa om sine daglige ture ned til Limfjorden ved Aalborg.

ikke tage sorgen ind, og det er først inden for det seneste år, at hun er begyndt at arbejde med sin sorg. Det er hårdt at være vidne til. At svigte sine børn i sådan en situation er lige så tabubelagt som sorgen, men jeg var helt hjælpeløs.

De tabuer, Lisa har mødt omkring sin sorg, er årsagen til, at hun nu har udgivet bogen „Hvad er sorg andet end udtryk for kærlighed?“ 371 sider om en altopslugende sorg udtrykt gennem indlæggene på mindet.dk og i dag-bøger, som Lisa skrev til sin datter gennem halvandet år. Som 13. maj 2006:

„... Lille hjerte, jeg har brug for dig i dag – send mig styrke til at holde fast i livet og finde tro, håb og kærlighed.“

Lisa savner stadig sit hjerte-barn hver eneste dag.

– Hendes energi er her, men det er det fysiske savn, der overvælder mig. Det ville være så fedt at få lov til at flette hendes lange hår igen...

Lisa smiler ved tanken om sin smukke datter, hvis venner og veninder også har bidraget til bogen, der er blevet til i et samarbejde med psykolog Mette Kold. Selv oplevede Lisa nemlig, at det var svært for

omverdenen at forholde sig til hendes sorg.

– De så afmægtige ud, for jeg var så tydeligt i sorg og vejede 40 kilo. Vi mennesker vil helst ikke have noget, der er så smertefuldt, smækket lige op i ansigtet.

Har mistet venskaber

Lisas bog lukker op for det hele, og hun indrømmer, at den går meget tæt på.

– Jeg udstiller min sorg, men det er vigtigt for mig at fortælle, at sorg ikke er noget, der går over efter to år. Jeg fik en mail fra en mor, der mistede sit barn for 21 år siden, og først nu, efter at have læst bogen, kunne hun lukke op for sin sorg. Sådan et brev gør, at det hele giver mening for mig.

Siden Cecilies død har Lisa vidst, at hun gerne ville arbejde med mennesker i sorg. Hun har uddannet sig til psykoterapeut og Reiki-healer og har i dag sorggrupper for børn og unge under Kræftens Bekæmpelse.

– Sebastian fik meget hjælp i sin sorggruppe, hvor han gik i to år. De børn, der kommer der, oplever et frirum, hvor de kan tale med andre, der ved præcis, hvordan de har det.

Selv har Lisa mistet venskaber undervejs, men hendes børns og især tre gode veninders støtte har båret hende igennem sorgen. Veninderne har lavet mad til hende, sovet hos hende, taget sig af hendes børn og lyttet.

– Det er ubetinget kærlighed, sådan som de har hængt på, siger Lisa med et stort smil.

– Jeg har altid haft troen på, at jeg nok skulle blive hjulpet. Jeg har et hul i mit hjerte, som jeg ikke havde før, men i dag kan jeg sige, at jeg har et godt liv. Cilles liv har givet mig en mening med mit liv, og det vil jeg gerne give videre. ■

– I dag kan jeg sige, at jeg har et godt liv, siger Lisa Næblerød, der her står foran sit hjertemaleri med små portrætter af Sebastian, Stephanie og Cecilie.

I køkkenet hænger en tavle med minder og livsmål – naturligtvis med billeder af Lisas tre børn.

Af Anette Løkken Sørensen
theazia@gmail.com

Foto: Marianne Andersen

